

Вступне слово

Микола Васильович Римар, заслужений діяч науки і техніки України, знаний у Львівській політехніці науковець і керівник, професор кафедри екологічної політики та менеджменту природоохоронної діяльності Інституту екології, природоохоронної діяльності та туризму імені В'ячеслава Чорновола, пройшов нелегкий життєвий шлях і зберіг бадьорість духу до вісімдесятилітнього віку.

Народився Микола Васильович 2 грудня 1933 р. на Тернопільщині. На його юність випали окупація Західної України радянськими військами і Друга світова війна. У серпні 1950 р. військовий трибунал військ МВС Львівського округу засудив сімнадцятирічного юнака до 25 років перебування у виправній трудовій колонії, звинувативши у співпраці з УПА. Ці сумні роки щоразу згадуються з тривогою і болем у серці. Назавжди закарбувалися у пам'яті особові табірні номери Т-514 і СКС-470. Заслання згодом продовжилося на лісоповалі в Мордовії, на будівництві Омської теплоелектростанції та розбудові кам'яних кар'єрів у Казахстані. Особливо важко пережив придушення Кенгірського повстання політичних в'язнів під Джеккаганом у 1954 р., в якому взяло участь понад 8000 ув'язнених. Та попри безнадійність обставин, що склалися, на п'ятий рік ув'язнення Миколі усміхнулася доля: 6 січня 1955 р. його реабілітували. Після цього він продовжив навчання у школі. Микола Васильович і досі з вдячністю і повагою згадує свого “доброго ангела” – директора Кременчуцької середньої школи Катерину Іванівну Козакову. Та спокійно завершити навчання йому знову не вдалося: з дев'ятого класу призвали до армії. Там хлопець все ж зумів екстерном закінчити десятий клас. А потім нові випробування: у складі Радянської армії брав участь у військових діях під час Угорської революції 1956–1957 рр., був поранений і комісований з армії.

Повернувшись із Угорщини, Микола Васильович вирішив “штурмувати” вищу науку. Спочатку, витримавши великий конкурс, став студентом Львівського лісотехнічного інституту, згодом здобув другу вищу освіту на загальнотехнічному факультеті Української академії друкарства за спеціальністю “Технологія машинобудування, металорізальні верстати та інструменти”.

Трудовий шлях розпочав у Івано-Франківському навчальному лісгоспі, потім працював на львівських заводах РЕМА й електроосвітлювальної арматури на посадах старшого інженера, старшого інженера-нормувальника, очолював бюро технічного нормування, плановий, а згодом виробничий відділи. Робота на промислових підприємствах стала для Миколи Васильовича доброю практичною школою, адже саме з його ініціативи механічний цех заводу РЕМА перевели на технологічно обґрунтовані норми, що підвищило продуктивність праці робітників на 40 %. Його заслуги – і вихід із кризового стану Львівського заводу електроосвітлювальної арматури, і розбудова спортивно-оздоровчого табору “Лісотехнік” у Рибаківці на Миколаївщині.

Враховуючи виробничі досягнення Миколи Римара, йому не раз пропонували стати членом комуністичної партії, через що мусив щоразу змінювати місце праці, аби не дізнались про судимість.

У 1975 р. вирішив змінити виробничу діяльність на науково-педагогічну. Захистив кандидатську дисертацію на близьку йому тему “Технічний прогрес і ефективне використання основних фондів у машинобудуванні”, взявши за приклад західні області України. Впродовж 1977–2013 рр. працював у Львівському лісотехнічному інституті, у Львівській державній фінансовій академії. Остаточно зупинився на Львівському державному інституті новітніх технологій та управління ім. В. Чорновола, що згодом увійшов до складу Львівської політехніки як Інститут екології, природоохоронної діяльності та туризму ім. В. Чорновола. У вишах працював на посадах доцента, професора, завідувача кафедри. У 1990 р. захистив докторську дисертацію, а через рік отримав звання професора.

На посаді завідувача кафедри екологічної політики та менеджменту природоохоронної діяльності Микола Римар зумів згуртувати довкола себе талановитих викладачів, ліцензував спеціальності “Менеджмент природоохоронної діяльності” та “Економіка довкілля і природних ресурсів” освітньо-кваліфікаційного рівня “магістр”, на високому рівні методично забезпечив навчальні дисципліни й активізував наукову діяльність лекторів. Щороку викладачі кафедри публікують десятки статей у наукових журналах, беруть активну участь у науково-практичних конференціях, готують колективні монографії.

У науковому доробку члена кількох спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських і докторських дисертацій – понад 300 наукових праць. Він підготував 27 кандидатів наук, є науковим керівником семи кандидатських і науковим консультантом двох докторських дисертацій.

Підготовлена монографія присвячена 80-літтю Миколи Васильовича. Його ідеї, бачення, переконання стали основою багатьох екопроектів, які реалізовано як в Україні, так і за її межами. Микола Васильович – засновник

відомої наукової школи за напрямом “Відтворення і раціональне використання природно-ресурсного потенціалу”. Вихованці Миколи Васильовича, зокрема викладачі, аспіранти і докторанти кафедри екологічної політики та менеджменту природоохоронної діяльності, продовжують розвивати його ідеї і реалізовувати їх на практиці.

Колективна монографія “Економіка природокористування та управління природоохоронною діяльністю” символізує продовження праці, яку розпочав М.В. Римар.

Святослав Володимирович КНЯЗЬ,
в.о. завідувача кафедри
екологічної політики та менеджменту
природоохоронної діяльності
ІЕПТ імені В. Черновола